

Ζωής σκιά

Σου γράφω από την έξω φυλακή
Νικολάκη μου, χρυσό παιδάκι μου
σ' αγαπάω

Δεν έχει σίδερα το καινούριο μου κελί
μα ούτε σήμερα, ούτε σήμερα,
δε σου μιλάω

Και είναι τόσα
είναι τόσα που έχω να σου πω
Νικολάκη μου
χρυσό παιδάκι μου

Πάει καιρός
που δεν σου' χω πει το πόσο σ' αγαπώ
αγοράκι μου

Πονάς καρδιά, φτάνει πια
άλλο πια, δεν αντέχω

Φτάνει πια, ζωής σκιά
μακριά απ' τα δικά μου τα παιδιά
δεν αντέχω

Την υπόσχεση και του ονείρου την κραυγή
δεν τα ξέχασα, σφυχτά τα κράτησα
στα χρωστάω

Άφησέ με να βγω για λίγο απ' τη σιωπή
μια αγκαλιά ζωής, ένας λιγμός ψυχής
σε αγαπάω